

forlanges kun omtrent det samme Tilbud fra Staten til 41 Mil, ganske vist foruden Halvdelet af Expropriationsomkostningerne, saa at man altsaa maa lægge nogle hundrede tusind Kroner til. Og denne Sag er muligvis saaledes forberedt — jeg siger muligvis saaledes forberedt, jeg holder endog et Vidnesbyrd i denne Retning i min Haand, som jeg i dette Dieblif har modtaget af en Kollega her i Thinget — at hvis den ærede Minister satte sig i Spidsen for Foretagendet, og han havde faaet Loven om Bemyndigelse til Koncession, vilde han muligvis med dette ringe Offer — et Offer, som ikke staar i Forhold til, hvad man offerer paa andre Jernbanestregninger — knytte sit Jernbanenavn til Nordjyllands Forsyning med Baner, jeg vil sige næsten for en Menneksalder, idet der da kun vilde staa tilbage enkelte korte Stregninger, som man let vilde kunne hjælpe. Denne Sag er mere alvorlig, end man maaste har villet anse den for at være, men det bliver da paa den ærede Ministers Ansvar, hvis han nu, naar den gaar over til Lands-thinget, ikke vil tage den i sin Haand og paa de enkelte Punkter, hvor Sagen kan undergaa Forandring, uden at det egentlige Diemed med den hvækkes, ikke søger at faae de Vendinger vedtagne, som vi kunne blive enige om med Landsthinget, saa at Lovforlaget kunde blive fremsat. Jeg har ved den forrige Sag frasalbet mine Vendingssforslag om Vøgtør—Viborg, om Sammenfoblingspara-grafen, inden Afstemningen, fordi Censens nærmest interesserede Mænd baade i Nord og Syd alene med Undtagelse af de ærede Medlemmer for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) — der jo forøvrigt ogsaa erkjende, at Afstemningen egentlig var til Nytte og uden Naab — vare faldne fra, saa at, som Stillingen nu i Diebliffet var, vilde en Fastholden af Forslagene ikke føre til Noget. Men den Linie, som nu er vedtaget for Hobro—Vøgtør Banen, hvorfjærer ikke Linien Aalborg—Viborg. Som de ville se paa Kortet, bliver denne Linie som en Privatbane lige berettiget og har et andet og nyttigere Diemed. Der behøver blot at tilføies en Vending for Besparelsens Skyld, saa at de kunne løbe gratis fra Mars til Møllestrup med et andet Selskabs Linie, ligesom de gratis kunne løbe fra Aalborg til Nørresundby. En vis Forbindelse kan dette Lovforslag altsaa godt sættes i med det nu vedtagne Lovfor-slag, og Nordjylland saaledes med ringe Offer for Statskassen hjælpes. Jeg anbefaler Lovforlaget til Vedtagelse. Naar den ærede Minister har sagt, at det kunde op-sættes til ad Mare, saa frygter jeg for, at

derved er Sagen gledet ud af sin Gænge, og at hvis Forslaget da kommer frem, vil der formentlig være mindre Forhaabning for det, end der nu kan have. Jeg indrømmer naturligtvis, at det er under vanskelige Forhold, at man idarbejder denne Sag. Den kan ikke føres igjennem, naar den ærede Minister ikke ønsker at faae denne Bemyndigelse, men efter denne Lov har den ærede Minister det i sin Haand at kræve saadanne Betingelser, at han ikke bliver narret. Men naar han ikke vil have denne Bemyndigelse, kan han selvfølgelig ikke faae den. Jeg mener, at er det hans Villie, kan han faae den endnu.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem yttrede, at det var uden Exempel, at Folkethinget havde neget Ordspøreren Ordet. Der har det ærede Medlem dog taget fejl. Det staar for mig i dette Dieblif i levende Erindring, at det f. Ex. skete den 28de Marts 1871, og jeg skal henvise til Folkethingstidenden for den daværende Samling Sp. 7228.

Ordspøreren (Berg): I 1877 negede man mig Ordet sammen med Finansministeren.

Formanden (Høgsbro): Ja, der kan maaste nævnes flere Exempler, men i Diebliffet erindrer jeg ingen flere.

M. Andersen (Christed Amts 3die Valgkreds): Jeg skal blot tillade mig at udtale paa Mindretallets Begne, at naar Mindretallet stemmer for Lovforlaget endelige Vedtagelse, naagtet vi for et Kvarter siden ved Behandlingen af et andet Lovforslag have vedtaget en Paragraf, som bemyndigede den høitæredede Indenrigsminister til at give Koncession paa et Stykke af den samme Bane, som vi nu behandle, saa er det under den Forudsætning, at det i Virkeligheden hverken reelt eller formelt vil være noget Sukseffent dert, idet jo er givet, at da der ikke, saavidt jeg forstod, er begjæret nogen Koncession paa Banestykket fra Møllestrup til Viborg, er der Intet, der forhindrer den høitæredede Indenrigsminister, hvis han vilde, at benytte den Bemyndigelse, han allerede har faaet for Stregningen fra Møllestrup til Viborg til at give Koncession paa en Jernbane fra Aalborg til Viborg over Møllestrup, i Genhold til nærværende Lovforslag. Under den Forudsætning er det, som sagt, at mine Meningsfæller og jeg stemme for det Lovforslags uforandrede Vedtagelse, som her foreligger til 3die Behandling. Det var blot den enkelte almindelige Bemærkning, jeg vilde